

SONSUZLUK ÜLKESİ

CENNETTE ON ADIM

Sonsuzluk Ülkesi Cennette On Adım

Nurdan Damla

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Yönetmeni: Elif Tokkal

Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı

Düzeltili-İç Tasarım: Zeynep Bayrak

Kapak Tasarımı: Eda Gizem Güllü

Genç Hayat Yayınları: 273

1. Baskı: İstanbul / Kasım 2025

ISBN: 978-625-447-256-5

Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5

34093 Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

SONSUZLUK ÜLKESİ

CENNETTE ON ADIM

NURDAN DAMLA

GENÇ HAYAT

NURDAN DAMLA

Erzurum'da doğdu. Anadolu Üniversitesi İletişim Bilimleri Fakültesi'nde eğitim gördü. Şiir, makale, deneme, öykü ve roman çalışmaları küçük yaşlardan itibaren çeşitli dergi ve gazetelerde yayımlandı. Yazdığı birçok tiyatro oyunu sahnelendi. Edebiyatın değişik alanlarında ödüller aldı.

Bunlardan Bazıları: Türkiye Yazarlar Birliği(2007) İdareci ve Bürokratlar Birliği Derneği (2019)

Kitapları yirmi üç dünya diline çevrildi. Üniversitelerde tez konusu olan romanları, yüz binlerce okura ulaştı. Yurt içi ve dışında konferans, seminer çalışmaları sürmekte olup evli üç çocuk annesidir.

Eserleri:

Şiir: Erguvan Renkli Gönüm

Deneme: Kırmızı Mineler Sokağı, Ahir Zaman İlişkileri

Masal: Mutlu Düşler Ülkesi, Modern Masallar Serisi

Roman: Hz. Hatice, Hz. Zeyneb, Hz. Fatıma, Belkıs, Hz. Meryem, Hz. Âişe, Sev Dedi Mevla

Tiyatro: Bir Katre Serap, Hayat Sadece Eğlence mi?

Çocuk Siyeri: 365 Günde Sevgili Peygamberim, Muhteşem Peygamberim

Çocuk Hikâyeleri: 365 Günde Sevgili Kitabım Kur'an, Besmele Hazinesi, Peygamberimizin Mucizeleri, Peygamberlerin Mucizeleri, Biricik Dinim İslam, Bizim Evde Ramazan, Dünya Çocukları Peygamberimizi Tanıyor, Yoldaki İpuçları, Cennet Nasıl Bir Yer, İlk Gün Sevinci

Okul Öncesi (Set): Eren ile Ceren (12), Dostluk Seti (5), Renkli Denizaltı Ülkesi Masalları (10)

İletişim:

Twitter/Nurdan_Damla

Instagram/nurdandamlaa

Facebook/yazarnurdandamla

E-Posta: nurdandamla@yahoo.com

SONSUZLUK ÜLKESİ

CENNETTE ON ADIM

Çocukluğumun en mutlu yazıydı. Gün boyu eğleniyor, oynuyor, gülüyordum. Arkadaşlarım, kuzenlerim, büyük babam, ninem, halam, amcam, teyzem, dayımla biz kocaman bir aileyiz. Hele de dedemle birlikte ata binip dörtnala at koşturmak çok eğlenceliydi.

Kırları, ovaları, masmavi kıyıları dolaşıp döndükten sonra büyük annemin yaptığı sıcacık gözlemeler çok enfesti. Kısacası tadı damağımızda kalan bir yaz tatili geçirmiştik. Biz döndükten birkaç gün sonra üzücü bir haber aldık.

Babam çok üzgündü ve beni karşısına alarak, “Yavrum! Dedeni kaybettik.” dedi.

Daha dün birlikte konuşup eğlendiğimiz, yiyip içip gezdiğimiz dedem ölmüş müydü? Onunla yaşadığımız her an bir film karesi gibi gözümün önünden akıp

gidiyordu. Ne yapsam ne yana dönsem dedem aklımdan çıkmıyordu.

Dedem balcıydı. Arılarla ve çiçeklerle iç içe bir ömür geçirmişti. Yeni mahsul petekleri kesip bal kavanozlarına yerleştirirken ona yardım etmiştim. Gür kaşlarının arasından gülümseyen minik, sevimli gözleriyle bana teşekkür etmişti. Ardından ata binmiş, yemyeşil kırlarda dörtnala gitmiştik.

Dedem belki genç değildi ama oldukça dinçti. Aklim almıyordu. Neden, nasıl, ne şekilde ölebilirdi? Doktor, kalp krizi demiş. Ama anlayamıyorum bir türlü. Nasıl olur? Dedemi bir daha hiç göremeyecek miyim?

Günlerce ağladım, üzüldüm ama hiçbir şey onu geri getirmiyordu.

Annem gözyaşlarımı silerken, “O şimdi cennette çok mutlu.” dedi.

Ölen her insanın arkasından hep o kelimeyi duyuyorum.

“İyi de nerede bu cennet, nasıl bir yer?” dedim.

Annem, “Buradan daha güzel bir yer, üzülme! O şimdi bizden daha güzel bir âlemde yaşayacak. Hayal edemeyeceğin güzelliklerle baş başa.” dedi.

Aklım almıyordu bir türlü. Günlerce sorular sorup durdum:

“Babacığım, insanlar neden ölür?
Peki, biz neden ölüyoruz? Bir daha
onu hiç göremeyecek miyim?
Yeryüzünde neden ölüm var?”

Annem bir ara, “Kurcalama!” dedi. “İnce düşünme bu kadar. Bunları düşünmen için daha çok erken.”

Ama elimde değildi bu. Her seferinde dönüp dolaşıp aynı konuya odaklanıyordum.

“Cennet nasıl bir yer anneciğim?” diye sordum.

Annem muzip bir gülümsemeyle, “Bilmiyorum ki tatlım. Ben oraya hiç gitmedim.” dedi.

Kimse beni anlamıyordu. Çevremdekiler ilgisiz kaldıkça daha çok ilgimi çekiyordu bu konu. Daha birkaç gün önce Gazze’de şehit düşen küçük kız Rim ile dedesi için de aynı şeyi söylemişti annem.

Hiçbir şey duymak istemiyordum. Sadece ve sadece dedemin nereye gittiğini merak ediyordum. Ölüm neydi, nasıldı, neden başına gelirdi insanın?

Büyük bir merak sardı içimi. O duygu yoğunluğu içinde odama gittim. Günlerdir düşünmek ve soru sormak o kadar yormuştu ki uyumak istiyordum. Üstelik gözümün önünden hiç gitmiyordu dedem.

Bir anda kendimi sonsuz, masmavi göklerde buldum; uçuyordum... Tasasız bir şekilde uzay boşluğuna yükseliyordum. Yükselge, daha çok yükselge uçuyordum hiç durmadan. İçimde güçlü bir sevinç dalgası vardı:

“Ohhh! Uçmak ne güzel! Uçmak çok harika!”

Bulutların üstüne çıktığımda güneşi gördüm. Ufkun tam ortasında kıpkızıl bir top gibiydi. Ben ise hâlâ yukarıya, daha yukarıya doğru uçmaya devam ediyordum. Buz mavisini bir sonsuzlukta kuş kadar hafiftim şimdi. Şaşılacak şeydi.

“İyi de ben nereye gidiyorum böyle?”

Aklımın almadığı şey, yükseldikçe hızımın daha da artmasıydı. Gezegenleri, dev yıldızları, nebülözleri, gök taşlarını geçtim. Uzay boşluğunda hiç durmadan yükseliyordum.

Uçmak muhteşemdi. Bunu ilk kez yaşıyordum. Üstelik nereye uçtuğumu ben de bilmiyordum. Huzur veren masmavi bir derinlikte hissettiğim. Hız, hız, hız... Alabildiğine hızlı bir yükseliş. Kısa süreli bir telaş ve

korku hissettim. Ya bir de aynı hızla gerisin geri yere düşersem! Baktım ki bu yükselişin bir sonu yok korku dolu bir çılgılık attım:

“Eyvaaah! Kurtarın beni!”

Uzayın derinliklerinde sonsuza yükselirken dünya-mız çok uzaklarda masmavi bir kum tanesi gibi küçü-cüktü. Annem, babam, kardeşim ve arkadaşlarım ora-daydı. Ani bir korkuyla irkildim:

“İmdaaat! Düşüyoruum!”

“Korkma Dünyalı! Biz seni tutuyoruz. Yoksa çok-tan düşmüştün.”

O da ne! İki yandan beni sımsıkı kavrayan güçlü bir dokunuş. İnsanın içine işleyen tatlı bir sesteki işittiğim:

“Hey korkma bu kadar. Biz seni tutuyoruz.”

Tuhaf bir şaşkınlık içindeydim:

“Siz de kimsiniz?”

“Senin korumalarınız biz.”

“O ne demek?”

“Arkadaşız biz seninle. Sürekli yanındayız senin. Sen bizi görmesen de biz seni görür, tanırız.”

Tüm korkularım kaybolup gitmişti. Kendimi güven içinde hissettim. Döndüm, sağıma soluma bakındım

yeniden. Işıktan yaratıklar iki omzum üzerindeydi. İçim ısınmıştı. Öyle güzellerdi ki gözlerim kamaştı, açamadım, yumdum sıkı sıkıya yeniden.

“Ne güzel varlıklarsınız siz!”

“Biz ışıktan, sestem, havadan daha hızlıyızdır. Her an siz Dünyalıları izleriz. Siz bizi görmezsiniz ama biz size çok yakınız.”

“Demek öyle! O zaman benim ve tüm insanların her hâlini bilirsiniz.”

“Tabii ki biliriz. Bizim işimiz bu zaten.”

Sağ omzumdaki seslendi:

“Ben insanların yaptığı iyilikleri yazarım.”

Sonra sol omzumdaki konuştu:

“Ben de yapılan kötülükleri kaydederim.”

Mavi sonsuzlukta hızla uçarken azıcık rahatlamıştım. En azından yalnız değildim. İki omuz hizamdan gelen bu sesler güven vericiydi. Merakla sordum:

“Anlamadım. Bunu bana açıklar mısınız?”

“Biz bu iş için görevlendirildik. Dünyalı olan herkesin yaşadıklarını yazar, görüntüler, kaydederiz.”

“Her insanın koruyucu melekleri var mıdır peki?”

“Elbette!”

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. Sustum, hiçbir şey diyemedim.

Bunu fark etmiş olacaklar ki, “Korkma, sana hiçbir şey olmayacak. Gel seninle bir gezintiye çıkalım. Keyifli bir gezinti olacak bu merak etme!” dediler.

“Nereye gitmek istersin?”

“Nereyi görmek istersin?”

Çok şaşırdım.

“Uzayı çok merak ediyorum. Ayı, yıldızları, Güneş’i...” dedim.

“Daha başka?”

Tam o sırada aklıma dedem geldi.

“Dedemi...” dedim. “Onu çok merak ediyorum. O yeni öldü. Sonra geçen yıl kaybettiğim kuzenimi, savaşlarda öldürülen binlerce çocuğu, bebeği, Rim’i ve sevimli dedesini, ölüp giden insanları... Nereye gittiler? Neredeler? Nasıllar? Çok merak ediyorum.”

“Deden için çok üzüldün, çok ağladın... Ama üzülme bu kadar. O iyi bir insandı, şimdi çok güzel bir yerde yaşıyor.” dediler.

“Yaşıyor mu, ölen bir insan nasıl yaşayabilir ki? Dedem öldü ve toprağa gömdük onu.”

“Ölüm, yok olmak değildir. İnsanlar ölünce sonsuz bir âlemde yeniden yaşarlar.” dedi melek.

“Ölmek yeniden doğmaktır.” dedi bir diğeri.

“Onu görmek istiyorum. O şimdi nerede?” dedim.

“Süremiz çok kısıtlı. Nereye gitmek istersen söyle seni götürelim!” dedi melek.

Yüreğim birden pır pır etti. Büyük bir heyecan sardı içimi. Nasıl seçecektim? Birçok şeyi merak ediyordum ama tek bir seçeneğim vardı.

Tam o sırada parlak bir fikir geldi aklıma.

“Cenneti merak ediyorum.” dedim. Beni oraya götürebilir misiniz?”

İçimde büyük bir merak vardı. Dedem orada mı acaba? Onu görebilecek miydim?

“Şimdi sıkıca yum gözlerini ve sakın açma!” dedi melek.

Sımsıkı yumdum gözlerimi. Büyük bir heyecan dalgası beni yutacak gibiydi. Uçuşumuz hızlanmıştı. Işık hızından çok öte bir hızla gidiyorduk. Saniyelik bir zaman diliminde bir anda ısılar, kokular, sesler değişti. Bedenimi hissetmiyordum artık. Tüy kadar hafif su gibi şeffaf hissediyordum kendimi. Bir anda burnuma muhteşem güzellikte kokular geldi.

Melekler o kadar güzel konuşuyorlardı ki sonsuza dek onlarla konuşmak istedim.

“Peki, bu iş için neden beni seçtiniz?” dedim.

“Sen iyilik yapmayı seven bir çocuksun. Büyüklerine saygılısın.” dedi sağımdaki.

“Çalışkan ve meraklısın.” dedi bir diğeri.

“Duyarlı ve merhametlisin.” dedi solumdaki.

Sağ yanımdaki devam etti:

“*Merak, ilmin hocasıdır.*’ derler. Biz de merakını gidermek istedik.”

İçimi ısıtan sevgi ve cesaret dolu sesleriyle, “Şimdi, sana o merak ettiğin cenneti gezdireceğiz.” dediler.

Heyecan doruktaydı.

Sağ yanımdaki melek, “Çok değişik yerler göreceksin. Ancak öncesinde bir anlaşma yapalım seninle.” dedi.

“Nedir o?” diye sordum.

“Cennetin güzelliklerini gördükten sonra oraya gitmek için acele etmeyeceksin.”

“Peki ama neden?”

“Orada kalmak için dünyadaki hayatı çok iyi yaşamak gerekiyor.”

“Nasıl yani?”

“Okulu bitirmeden diploma verilir mi?”

“Tabii ki de verilmez.”

“Cennetin güzelliklerini kazanmak için de çok çalışmak lazım.”

“Buna gayret edeceđim.” dedim.

“O halde anlaştık.”

“Sakın kendini kaybetme.”

“Telaşlanma!”

“Daha da hızlandık galiba!”

Melek sıcacık sesiyle, “Hayal ve ruh hızındayız.” dedi.

“O ne demek?” diye sordum.

“Yani düşünce kadar hızlı. Sen evde otururken düşüncelerin nasıl bir anda dünyanın bir ucuna, yani Ay’a, yıldıza gidebiliyorsa, o kadar hızlı işte!” diye cevapladı.

“Şimdi anladım. Düşünce hızı, hayal hızıymış demek. Yani hızlı çok hızlı.” dedim.

Tam o sırada melek, gökkuşağının tüm renklerinden oluşmuş parlak kristal çubukları bana uzattı:

“En çok hangi rengi seversin?”

“Yeşil rengi çok severim ama mor da çok güzel.” dedim.

“O hâlde birini seç.”

Yeşil kristal çubuğu yakaladım. Bir anda yemyeşil bir gökyüzünün altında buldum kendimi. Bizim bildiğimiz yeşilden çok daha parlak, tatlı, anlatılmaz bir renkti. Çok başka bir yerdi burası.

“Bakamıyorum. Gözlerim kamaşıyor. Bu nasıl bir renk böyle?” dedim.

Melek, “Bu cennetteki nurdan yeşildir. Şimdilik Dünyalısın, gözlerin dayanamaz.” der demez elindeki yeşil ışığı gözlerime tuttu.

Artık görebiliyordum. Aman Allah'ım! O da ne? Yeşil gökler altındaki o ihtişam beni büyülemişti. Gece olmadığı hâlde gökler, yeşilin çok başka tonunda güneşler, yıldızlar ve adını bilmediğim bir sürü muhteşem cisimle donatılmıştı. Her yer düzenli, her yer iç açıcı ve her yer muhteşemdi.

